

Ομιλία Σεβασμιωτάτου

«Αἱ γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσάγουσι, Παρθένε».

Μαζί μέ τίς γενεές τῶν ἀνθρώπων πού αἰῶνες τώρα γονατίζουν εὐλαβικά ἐνώπιον τοῦ σεπτοῦ Θεομητορικοῦ μηνήματος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου στή Γεθσημανῇ καί ψάλλουν ὕμνους γιά τήν Κοίμησή της, γονατίζουμε καί ἐμεῖς ἀπόψε νοερά ἐνώπιον της καί τήν ὑμνοῦμε ἀπό καρδίας, ἰδιαίτερως κατά τή σημερινή ἡμέρα πού ἐορτάζουμε τήν Κοίμησή της.

Γιατί ὁμως τιμοῦμε καί ὑμνοῦμε τή σεπτή Κοίμηση τῆς Κυρίας Θεοτόκου;

Τήν τιμοῦμε καί τήν ὑμνοῦμε, γιατί ἡ ἡμέρα τῆς Κοιμήσεώς της εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς δόξης τῆς Παναγίας μας. Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, ἔζησε ταπεινά καί ἀπλά, χωρίς οὔτε νά ἐπιζητᾷ οὔτε νά ἀπολαμβάνει τιμές καί δόξεις. Καί ὁμως κατά τήν Κοίμησή της ἀξιώθηκε τῆς τιμῆς καί τῆς δόξης πού τῆς ἀνῆκε ὡς Μητέρα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐκείνης πού ἀφιέρωσε τή ζωή της καί τήν ὑπαρξή της ὁλόκληρη στόν Θεό καί στή διακονία τοῦ σχεδίου του γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Δοξάσθηκε ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ὄχι μόνο μέ τή θαυμαστή ἄφιξη στή Γεθσημανῇ τῶν ἁγίων ἀποστόλων, πού ἔφθασαν ἀπό ὅπου κήρυτταν τό Εὐαγγέλιο γιά νά συνοδεύσουν τήν ἐξόδιο πομπή της, ἀλλά κυρίως δοξάσθηκε, γιατί «τάφος καί νέκρωσις αὐτήν οὐκ ἐκράτησεν». Ἀντί νά κρατήσῃ τό σῶμα της ὁ τάφος, ὅπως τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, καί νά ὑποστεῖ τή φυσική φθορά στήν ὁποία ὑπόκειται κάθε ἄνθρωπος, ἡ Παναγία μετέστη στήν ἄνω ζωή, γιά νά ἀπολαύσῃ τή δόξα τοῦ Υἱοῦ της καί Θεοῦ μας σέ ὅλο τό μεγαλεῖο της ἀλλά καί γιά νά μεσιτεύῃ ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς μεγαλυσύνης του γιά κάθε ἄνθρωπο πού ἐπικαλεῖται τή βοήθεια καί τήν προστασία της.

Ἔτσι ὁ τάφος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἀποτελεῖ τό τελευταῖο σημεῖο τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας της. Ἀποτελεῖ τό σημεῖο τό ὁποῖο μᾶς ὑπενθυμίζει τήν χοϊκή καί ἀνθρώπινη ὑπόστασή της, γιατί ἄνθρωπος ἦταν ἡ Παναγία μας, ὅπως καί ὅλοι ἐμεῖς, ἀλλά μέ τήν ὑπακοή της στόν Θεό «εὗρε χάριν» καί ἀνεδείχθη «ὑψηλότερα τῶν οὐρανῶν καί καθαρωτέρα λαμπηδόνων ἡλιακῶν».

Μᾶς ὑπενθυμίζει ἀκόμη ὁ Θεομητορικός τάφος καί τή δόξα καί τήν τιμή πού ἔλαβε ἡ Κυρία Θεοτόκος ἀπό τόν Θεό, νά μήν φθαρεῖ τό πάναγνο σῶμα της, τό ὁποῖο φιλοξένησε τόν ἀχώρητο Θεό, μέσα στόν τάφο, ἀλλά νά περάσῃ «ἀπό τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν», συνοδευόμενη ἀπό τούς ἁγίους ἀγγέλους καί ἀρχαγγέλους.

Ο Θεομητορικός τάφος ὁμως δέν εἶναι μόνο τό τελευταῖο σημεῖο τῆς παρουσίας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου στή γῆ. Εἶναι καί ἡ διαρκής ὑπόμνηση τῆς πραγματικότητος ὅτι ἡ Παναγία μας δέν ἐγκατέλειψε μέ τήν κοίμησή της τόν κόσμο, ὅπως ψάλλει καί ὁ ἱερός ὕμνογράφος. Ἡ ἀγάπη της γιά τούς ἀνθρώπους ἀλλά καί ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Υἱοῦ της γιά μᾶς τήν κάνει νά εἶναι παρούσα ὄχι μόνο στόν οὐρανό ἀλλά καί στή γῆ γιά νά βρίσκεται δίπλα μας, νά μᾶς προστατεύῃ, νά μᾶς ἐνισχύῃ καί νά μᾶς παρηγορεῖ, ἐφόσον βέβαια θέλουμε νά εἴμεθα καί ἐμεῖς δίπλα της. Καί ὄχι ἀπλῶς τό θέλουμε ἀλλά καί προσπαθοῦμε νά μένουμε κοντά της, ἀκολουθώντας τά βήματά της, τά βήματα τῆς ὑπακοῆς της πρός τόν Υἱό της καί Κύριό μας.

Γιατί πράγματι μποροῦμε νά αἰσθανόμεθα τήν παρουσία τῆς Κυρίας Θεοτόκου στή ζωή μας, νά αἰσθανόμεθα τή χάρη καί τήν εὐλογία της, ὅταν ἀγωνιζόμεθα νά ἐναρμονίζουμε τή ζωή μας μέ τό

θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μποροῦμε ὅμως ἀκόμη νά τήν αἰσθανόμεθα καί ὅταν δέν τήν ξεχνοῦμε ἀλλά τήν παρακαλοῦμε καί τήν ὑμνοῦμε καθημερινά.

Δέν θά πρέπει νά θυμόμαστε καί νά ὑμνοῦμε τήν Κυρία Θεοτόκο μόνο αὐτές τίς ἡμέρες τοῦ Δεκαπενταυγούστου πού ψάλλουμε τίς Παρακλήσεις της, οὔτε μόνο κάθε Παρασκευή τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς πού ψάλλουμε τούς Χαιρετισμούς της καί στή συνέχεια νά τήν ξεχνοῦμε καί νά ἀσχολούμεθα ἀποκλειστικά μέ τίς ἀνθρώπινες καί κοσμικές ὑποθέσεις καί ὑποχρεώσεις μας.

Ἄς μάθουμε καί ἄς συνηθίσουμε νά ἀναφερόμεθα καθημερινά στήν Παναγία Μητέρα μας. Ἄς ἀπευθυνόμαστε πρὸς αὐτήν διαβάζοντας καθημερινά τούς Χαιρετισμούς της, τόν Ἀκάθιστο ὕμνο, πού φέτος τιμοῦμε τήν ἐπέτειο τῶν 1400 χρόνων ἀπὸ τότε πού οἱ κάτοικοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν ἔψαλαν γιὰ πρώτη φορά, εὐχαριστώντας τήν Παναγία πού τοὺς ἔσωσε ἀπὸ τὴν πολιορκία τῶν Ἀβάρων. Ἄς τῆς ψάλλουμε τὴν Παράκλησή της, ἃς ἐπαναλαμβάνουμε τὴ σύντομη ἱκεσία «Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς», καί τότε θά αἰσθανόμεθα τὴν παρουσία τῆς Παναγίας μας καί θά ἔχουμε τὴ χάρη, τὴν εὐλογία καί τὴν προστασία της στὴ ζωὴ μας, ἀλλὰ καί θά εἶναι ἡ Παναγία μας μεσίτρια στὸν Χριστό ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ὥστε νά τυχοῦμε καί ἐμεῖς τῆς σωτηρίας.